A **HAZRIN IZZUDDIN JAMALUDDIN & YANG LAIN lwn. PP**

MAHKAMAH RAYUAN, PUTRAJAYA
MOHTARUDIN BAKI HMR
ZAKARIA SAM HMR
AB KARIM AB JALIL HMR
B [RAYUAN JENAYAH NO: W-09-33-01-2017]
18 SEPTEMBER 2018

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Pengubahan wang haram – Penyitaan – Permohonan pembatalan perintah pembekuan dan penyitaan harta – Sama ada harta subjek kesalahan jenayah bawah s. 4 Akta Pencegahan Pengubahan Wang Haram, Pencegahan Pembiayaan Keganasan dan Hasil daripada Aktiviti Haram 2001 ('AMLATFAPUA') – Sama ada perintah tamat tempoh – Sama ada pertuduhan bawah AMLATFAPUA dibuat dalam tempoh kuat kuasa – Sama ada mahkamah menerima izin mendakwa daripada Pendakwa Raya – Sama ada mahkamah 'take cognisance' pertuduhan terhadap perayu-perayu – Sama ada permohonan pembatalan perintah wajar dibenarkan – Akta Pencegahan Pengubahan Wang Haram, Pencegahan Pembiayaan Keganasan dan Hasil daripada Aktiviti Haram 2001, ss. 44(5), 52A & 56(1) – Kanun Tatacara Jenayah, ss. 2, 128(1)(a)*

E Perayu-perayu merayu terhadap keputusan Mahkamah Tinggi menolak permohonan perayu-perayu untuk pembatalan perintah-perintah pembekuan akaun dan penyitaan harta perayu-perayu dan waran tangkap terhadap perayu-perayu. Perintah-perintah pembekuan akaun tersebut dikeluarkan bawah s. 44(1) Akta Pencegahan Pengubahan Wang Haram, Pencegahan F Pembiayaan Keganasan dan Hasil daripada Aktiviti Haram 2001 ('AMLATFAPUA'). Perintah-perintah penyitaan kenderaan perayu kedua, ke-13, ke-18 dan ke-19 dikeluarkan bawah s. 45(2) AMLATFAPUA. Perintah-perintah tersebut dikeluarkan kerana dipercayai harta-harta tersebut adalah subjek satu kesalahan jenayah bawah s. 4(1) AMLATFAPUA. Notis G bawah s. 50(1) dikeluarkan mengarahkan institusi-institusi kewangan yang terlibat tidak melepaskan akaun perayu-perayu yang telah dibekukan melalui perintah-perintah bawah s. 44(1). Permohonan perayu-perayu pada Jabatan Peguam Negara agar pembekuan dan penyitaan akaun dan kenderaan perayu-perayu dilepaskan kerana tempoh sah laku perintah penyitaan telah tamat, tidak dibenarkan kerana Pendakwa Raya ('PR') telah memohon waran H tangkap dikeluarkan terhadap perayu-perayu. Antara alasan yang dikemukakan perayu-perayu untuk menyokong permohonan mereka di Mahkamah Tinggi adalah: (i) perintah-perintah pembekuan telah tamat tempoh kuat kuasa menurut s. 44(5) AMLATFAPUA; (ii) perintah-perintah penyitaan telah tamat tempoh kuat kuasa menurut s. 52A AMLATFAPUA; I (iii) tiada pendakwaan dibuat terhadap perayu-perayu dalam tempoh sah laku perintah-perintah tersebut; (iv) Pendakwa Raya tiada asas untuk mendakwa

perayu-perayu bawah s. 4(1) AMLATFAPUA; (v) Pendakwa Raya bertindak dengan *mala fide* apabila memohon waran tangkap terhadap perayu-perayu semata-mata untuk mengatasi had masa; dan (vi) pembekuan dan penyitaan harta perayu-perayu mengakibatkan kesusahan kepada perayu-perayu dan perayu-perayu mengalami kerugian akibat larangan melakukan sebarang transaksi ke atas harta-harta tersebut. Pesuruhjaya Kehakiman ('PK') mendapati pertuduhan terhadap perayu-perayu telah dibuat apabila pendakwaan dimulakan. Pendakwaan bermula apabila PR mengemukakan izin mendakwa berserta pertuduhan terhadap perayu-perayu ke mahkamah. Mahkamah juga 'take cognisance' pertuduhan-pertuduhan tersebut apabila mahkamah mengeluarkan waran tangkap terhadap perayu-perayu. Pesuruhjaya Kehakiman memutuskan pertuduhan terhadap perayu-perayu telah dimulakan dalam tempoh 12 bulan dari tarikh perintah-perintah pembekuan berdasarkan tarikh waran tangkap yang dikeluarkan mahkamah. Oleh itu, perintah-perintah penyitaan masih berkuat kuasa kerana pertuduhan telah pun dibuat terhadap perayu-perayu. Dalam rayuan ini, isu-isu untuk pertimbangan mahkamah ialah: (i) sama ada seseorang 'dituduh' bagi maksud s. 52A AMLATFAPUA apabila izin mendakwa diterima oleh mahkamah; dan (ii) sama ada perintah-perintah pembekuan dan penyitaan akan terus berkuat kuasa selepas tamat tempoh 12 bulan dari tarikh perintah-perintah tersebut.

Diputuskan (menolak rayuan perayu-perayu)
Oleh Mohtarudin Baki HMR menyampaikan penghakiman mahkamah:

(1) Kuasa untuk mendakwa bagi kesalahan bawah AMLATFAPUA diperuntukkan bawah s. 93 AMLATFAPUA dan menurut seksyen ini, setiap pendakwaan bagi kesalahan bawah AMLATFAPUA 'dimulakan' dengan izin PR yang diberi secara bertulis. Bawah s. 52A AMLATFAPUA, suatu perintah penyitaan hanya boleh dikuatkuasakan terhadap harta seseorang selama 12 bulan dari tarikh perintah tersebut. Apabila tempoh itu tamat, perintah tersebut tidak lagi berkuat kuasa. Walau bagaimanapun, perintah tersebut masih boleh berkuat kuasa selepas tempoh itu tamat sekiranya orang itu 'dituduh' dengan kesalahan bawah AMLATFAPUA dalam tempoh tersebut. (perenggan 25, 28 & 30)

(2) Berdasarkan takrifan bawah s. 2 Kanun Tatacara Jenayah ('KTJ') dibaca bersama-sama dengan perenggan 128(1)(a) KTJ, izin mendakwa tergolong dalam maksud 'complaint' bawah s. 2 KTJ. Ini bermaksud, apabila mahkamah menerima izin mendakwa daripada PR, mahkamah telah 'take cognisance' suatu kesalahan seperti yang dikehendaki oleh perenggan 128(1)(a) KTJ. Dalam kes ini, mahkamah telah 'take cognisance' kesalahan bawah s. 4(1) AMLATFAPUA terhadap perayu-perayu dengan menerima izin mendakwa yang dikemukakan oleh

responden. Tindakan mahkamah mengeluarkan waran tangkap atas permohonan responden juga menunjukkan bahawa mahkamah telah 'take cognisance' pertuduhan terhadap perayu-perayu. Oleh itu, pendakwaan telah dimulakan terhadap perayu-perayu dalam kes ini. (perenggan 35 & 36)

(3) Perayu pertama, kedua, kelima, keenam, ketujuh, kelapan, ke-11, ke-12, ke-13, ke-14, ke-20, ke-21, ke-26 dan ke-31 telah 'dituduh' bagi maksud s. 52A AMLATFAPUA setelah mahkamah 'take cognisance' pertuduhan terhadap mereka melalui penerimaan izin mendakwa yang dikemukakan oleh responden ke mahkamah. Perintah pembekuan dan perintah penyitaan yang dikeluarkan terhadap mereka masih berkuat kuasa walaupun tempoh 12 bulan dari tarikh perintah-perintah tersebut tamat. Oleh itu, mahkamah menolak permohonan perayu-perayu agar perintah pembekuan dan perintah penyitaan yang dikeluarkan terhadap mereka dibatalkan. (perenggan 46)

(4) Subseksyen 56(1) AMLATFAPUA jelas tidak menghalang harta-harta yang telah disita untuk terus disita walaupun tempoh 12 bulan tamat walaupun tiada pendakwaan atau sabitan dibuat bawah sub-s. 4(1) AMLATFAPUA. Kes ini melibatkan pemindahan wang berjumlah RM36,911,565 secara salah ke dalam akaun perayu-perayu. Jumlah ini terlalu besar dan boleh mendatangkan implikasi yang negatif terhadap sistem perbankan negara. Perayu-perayu juga mengambil kesempatan atas kelemahan sistem yang digunakan oleh institusi kewangan dengan memindahkan wang tersebut ke dalam akaun mereka walaupun mereka mengetahui wang yang diperoleh bukan hak mereka. (perenggan 47 & 48)

(5) Mahkamah membuat 'judicial notice' bahawa beban tugas pihak pendakwaan untuk kesalahan-kesalahan bawah AMLATFAPUA amat berat. Pengawai yang menyiasat perlu melihat dari kesemua sudut bagaimana kesalahan tersebut dilakukan lebih-lebih lagi untuk kesalahan melibatkan pemindahan wang secara dalam talian. Proses siasatan melibatkan banyak pihak seperti institusi kewangan, Bank Negara Malaysia, PDRM dan lain-lain. Tempoh masa yang diberi untuk menyelesaikan siasatan dan memulakan pendakwaan juga amat singkat. Mengikut hal keadaan, harta perayu ketiga, keempat, kesembilan, kesepuluh, ke-15, ke-16, ke-17, ke-18, ke-19, ke-22, ke-23, ke-24, ke-25 dan ke-27 terus disita mengikut sub-s. 56(1) AMLATFAPUA dan permohonan perayu-perayu agar perintah pembekuan dan perintah penyitaan terhadap mereka dibatalkan adalah ditolak. (perenggan 49 & 50)

English *Headnotes*

The appellants' appeal was against the decision of the High Court dismissing the appellants' application for the revocation of the orders to freeze the accounts and seizure of the appellants' assets and warrant of arrests against the appellants. The freezing orders were issued under s. 44(1) of the Anti-Money Laundering, Anti-Terrorism Financing And Proceeds of Unlawful Activities Act 2001 ('AMLATFAPUA'). The seizure orders of the vehicles belonging to the second, 13th, 18th and 19th appellants were issued under s. 45(2) of the AMLATFAPUA. The orders were issued as the assets were believed to be the subject matter of an offence under s. 4(1) of the AMLATFAPUA. The notice under s. 50(1) was issued ordering the financial institutions involved not to release the appellants' accounts that had been frozen under the orders pursuant to s. 44(1). The appellants' application to the Attorney-General's Chambers for the release of the freezing and seizure orders because the validity period for the seizure order had lapsed was not allowed as the Public Prosecutor ('PP') had applied for warrant of arrests against the appellants. The grounds forwarded by the appellants in support of the application in the High Court, amongst others, were: (i) the freezing orders ceased to have effect pursuant to s. 44(5) of the AMLATFAPUA; (ii) the seizure orders ceased to have effect pursuant to s. 52A of the AMLATFAPUA; (iii) no charges against the appellants at the expiration of the orders; (iv) there were no grounds for the DPP to charge the appellants under s. 4(1) of the AMLATFAPUA; (v) the DPP acted *mala fide* in applying for the warrant of arrest against the appellants merely to override the time limit; and (vi) the freezing and seizure of the appellants' assets caused difficulties to the appellants and the appellants suffered losses as a result of being prohibited from carrying out any transactions pertaining to the assets. The Judicial Commissioner ('JC') found that the appellants had been charged at the commencement of the prosecution. The prosecution was instituted upon obtaining the consent to prosecute by the DPP. The court also took cognisance of the charges when the court issued warrants of arrest against the appellants. The JC held that the charges against the appellants commenced at the expiration of 12 months from the date of the freezing orders based on the date of the warrant of arrest issued by the court. Therefore, the seizure orders were still effective as the appellants had already been charged. In this appeal, the issues for the court's consideration were: (i) whether a person was 'charged' for the purpose of s. 52A of the AMLATFAPUA when the consent to prosecute was obtained by the court; and (ii) whether the freezing and seizure orders were enforceable after the expiration of 12 months from the date of the orders.

Held (dismissing appellants' appeal)
Per Mohtarudin Baki JCA delivering the judgment of the court:

(1) The power to prosecute an offence under the AMLATFAPUA is provided under s. 93 of the AMLATFAPUA, and according to this provision, no prosecution for an offence under the AMLATFAPUA shall be instituted except with the written consent of the PP. Under s. 52A of the AMLATFAPUA, a seizure order shall only have effect against a person for 12 months from the date of the order. Upon expiration of the period, the order shall cease to have effect. However, the order would still be enforceable upon the expiration of the period, if the person has been 'charged' with an offence under the AMLATFAPUA within the period.

(2) Based on the interpretation under s. 2 of the Criminal Procedure Code ('CPC') read together with para. 128(1)(a) of the CPC, the consent to prosecute was included in the definition of 'complaint' under s. 2 of the CPC. Hence, when the court received the consent to prosecute from the PP, the court took cognisance of an offence as required under para. 128(1)(a) of the CPC. In this case, the court took cognisance of an offence under s. 4(1) of the AMLATFAPUA against the appellants upon receiving the consent to prosecute adduced by the respondent. The court's action in issuing warrants of arrest on the respondent's application also showed that the court had taken cognisance of the charges against the appellants. Therefore, the charges had been instituted against the appellants in this case.

(3) The first, second, fifth, sixth, seventh, eighth, 11th, 12th, 13th, 14th, 20th, 21st, 26th and 31st had been 'charged' by definition of s. 52A of the AMLATFAPUA once the court took cognisance of the charges against them by receipt of the consent to prosecute adduced by the respondent to the court. The freezing and seizure order issued against them was still enforceable although 12 months from the date of the order had expired. Therefore, the court dismissed the appellants' application for the revocation of the freezing and seizure orders issued against them.

(4) Subsection 56(1) of the AMLATFAPUA clearly does not prevent the seized assets to remain seized although the 12 months period had expired, even without any prosecution or conviction under sub-s. 4(1) of the AMLATFAPUA. This case involved wrongful transfer of monies amounting to RM36,911,565 into the appellants' accounts. The amount was too big and could result in negative implications to the country's banking system. The appellants had taken advantage of the weaknesses in the system used by the financial institutions by transferring the monies into their accounts knowing that the monies obtained were not rightfully theirs.

(5) The court took judicial notice that the weight on the prosecution for offences under the AMLATFAPUA was a heavy one. The investigating officer would weigh from all corners on the commission of the offence, more so, for offences involving transfer of monies *via* online. The investigating process involved various parties such as financial institutions, Bank Negara Malaysia, PDRM and others. The time period given to complete the investigation and to commence the prosecution was also short. In the circumstances, the assets of the third, fourth, ninth, tenth, 15th, 16th, 17th, 18th, 19th, 22nd, 23rd, 24th, 25th and 27th appellants remained seized in accordance with sub-s. 56(1) of the AMLATFAPUA and the appellants' application for the revocation of the freezing and seizure order against them was dismissed.

Case(s) referred to:
John Brooks and William Gibson 175 ER 166 ***(refd)***
Long Samat & Ors v. PP [1974] 1 LNS 80 FC ***(refd)***
Perumal v. PP [1970] 1 LNS 101 FC ***(refd)***
PP v. Dato' Yap Peng [1987] 1 CLJ 550; [1987] CLJ (Rep) 284 SC ***(refd)***
Tengku Abdul Aziz v. PP [1951] 1 LNS 126 ***(refd)***

Legislation referred to:
Anti-Money Laundering, Anti-Terrorism Financing and Proceeds of Unlawful Activities Act 2001, ss. 4(1), 44(1), (5), 45(2), 50(1), 52A, 56(1), 93
Criminal Procedure Code, ss. 2, 128(1)(a), 136
Federal Constitution, art. 145(3)
Penal Code, s. 420
Prevention of Corruption Act 1961, s. 26(1), (2)

Bagi pihak perayu - Mohd Harris Abdullah & Mohd Faizi Che Abu; T/n The Law Office of Mohd Harris
Bagi pihak responden - Wong Poi Yoke; TPR

[Nota Pengarang: Rayuan dari Mahkamah Tinggi, Kuala Lumpur; Permohonan Jenayah No: 44-74-06-2016 (mengesahkan).]

Dilaporkan oleh S Barathi

PENGHAKIMAN

Mohtarudin Baki HMR:

[1] Ini ialah rayuan perayu-perayu terhadap keputusan Hakim Mahkamah Tinggi yang menolak permohonan perayu-perayu supaya perintah-perintah pembekuan dan penyitaan harta perayu-perayu dan waran tangkap yang telah dikeluarkan terhadap perayu-perayu dibatalkan ("permohonan tersebut").

[2] Pada 20 November 2017, kami telah mendengar rayuan perayu-perayu dan dengan sebulat suara menolak rayuan tersebut. Keputusan Hakim Mahkamah Tinggi disahkan dan dikekalkan. Berikut adalah alasan kami.

A **Latar Belakang**

[3] Pada 2 Februari 2015 dan 12 Februari 2015, Inspektor Nur Asyikin binti Othman, Pegawai Penyiasat Polis Diraja Malaysia ("pegawai penyiasat") telah mengeluarkan perintah-perintah pembekuan akaun di bawah s. 44(1) Akta Pencegahan Pengubahan Wang Haram, Pencegahan
B Pembiayaan Keganasan dan Hasil daripada Aktiviti Haram 2001 (Akta 613) ("AMLATFAPUA") terhadap perayu-perayu.

[4] Pada 13 Mac 2015, pegawai penyiasat telah mengeluarkan perintah-perintah penyitaan di bawah s. 45(2) AMLATFAPUA terhadap kenderaan
C perayu ke-2, 13, 18 dan 19. Perintah-perintah pembekuan dan penyitaan tersebut dikeluarkan oleh pegawai penyiasat kerana dipercayai harta-harta yang dibekukan dan disita tersebut merupakan subjek kepada satu kesalahan jenayah di bawah s. 4(1) AMLATFAPUA.

[5] Pada 29 April 2015, Timbalan Pendakwa Raya telah mengeluarkan
D notis di bawah s. 50(1) AMLATFAPUA kepada institusi-institusi kewangan mengarahkan supaya institusi-institusi kewangan yang terlibat tidak melepaskan akaun-akaun perayu-perayu yang telah dibekukan melalui perintah-perintah di bawah s. 44(1).

[6] Pada 15 Februari 2016, peguam cara perayu-perayu telah menulis satu
E surat kepada Jabatan Peguam Negara memohon supaya pembekuan dan penyitaan akaun dan kenderaan perayu-perayu dilepaskan kerana tempoh sah laku perintah penyitaan telah tamat.

[7] Pada 2 Mac 2016, Jabatan Peguam Negara memaklumkan kepada peguam cara perayu-perayu bahawa harta perayu-perayu yang telah
F dibekukan dan disita tidak dapat dilepaskan kerana Pendakwa Raya telah memohon waran tangkap dikeluarkan terhadap perayu-perayu.

Prosiding Di Mahkamah Tinggi

[8] Pada 6 Jun 2016, perayu-perayu telah memfailkan permohonan
G tersebut di Mahkamah Tinggi Kuala Lumpur. Alasan-alasan yang diberikan bagi menyokong permohonan tersebut dinyatakan oleh perayu pertama melalui afidavit yang diikrarkan dalam kapasitinya sebagai diri sendiri dan sebagai wakil kepada kesemua perayu lain. Alasan-alasan yang dikemukakan adalah seperti berikut:

H (a) perintah-perintah pembekuan telah tamat tempoh kuat kuasa menurut s. 44(5) AMLATFAPUA. Tempoh kuat kuasa perintah di bawah s. 44(1) ialah 90 hari dari tarikh perintah-perintah tersebut;

(b) perintah-perintah penyitaan kenderaan telah tamat tempoh kuat kuasa menurut s. 52A AMLATFAPUA. Tempoh kuat kuasa perintah di
I bawah s. 45(2) ialah satu tahun dari tarikh perintah-perintah tersebut;

(c) tiada pendakwaan telah dibuat terhadap perayu-perayu dalam tempoh sah laku perintah-perintah tersebut;

(d) Pendakwa Raya ("responden") tidak mempunyai asas untuk mendakwa perayu-perayu di bawah s. 4(1) AMLATFAPUA kerana tiada bukti yang boleh mengaitkan perayu-perayu dengan kesalahan tersebut;

(e) responden telah bertindak dengan *mala fide* apabila telah memohon waran tangkap dikeluarkan terhadap perayu-perayu semata-mata untuk mengatasi had masa;

(f) pembekuan dan penyitaan harta perayu-perayu telah mengakibatkan kesusahan kepada perayu-perayu. Perayu-perayu mengalami kerugian akibat larangan melakukan sebarang transaksi ke atas harta-harta tersebut.

[9] Melalui afidavit balasan yang diikrarkan oleh Timbalan Pendakwa Raya Asmah binti Musa bertarikh 20 Oktober 2016, responden mengesahkan bahawa izin mendakwa di bawah s. 93 AMLATFAPUA telah dikeluarkan terhadap perayu pertama, kedua, kelima, keenam, ketujuh, kelapan, ke-11, ke-12, ke-13, ke-14, ke-20, ke-21, ke-26 dan ke-31. Atas permohonan responden, waran tangkap telah dikeluarkan oleh mahkamah terhadap perayu-perayu tersebut.

[10] Perayu-perayu telah mengemukakan jawapan kepada afidavit balasan tersebut melalui afidavit perayu pertama yang diikrarkan pada 26 Oktober 2016. Jawapan-jawapan yang diberikan adalah seperti berikut:

(a) kegagalan responden menjawab pernyataan dalam afidavit perayu pertama bahawa Pendakwa Raya tidak mempunyai asas untuk mendakwa perayu-perayu dan tindakan Pendakwa Raya memohon waran tangkap terhadap perayu-perayu dibuat dengan *mala fide* hendaklah dianggap sebagai persetujuan Pendakwa Raya terhadap pernyataan-pernyataan tersebut;

(b) tiada izin mendakwa dan waran tangkap telah dikeluarkan terhadap perayu ketiga, keempat, kesembilan, kesepuluh, ke-15, ke-16, ke-17, ke-18, ke-19, ke-22, ke-23, ke-24, ke-25, ke-27, ke-28, ke-29 dan ke-30. Harta perayu-perayu tersebut hendaklah dikembalikan kepada mereka serta-merta kerana tempoh kuat kuasa perintah penyitaan telah luput tanpa sebarang pertuduhan dibuat terhadap mereka;

(c) tiada izin mendakwa dan waran tangkap dikeluarkan terhadap perayu keenam, ketujuh dan kelapan. Pendakwa Raya tidak boleh bersandarkan kepada izin mendakwa dan waran tangkap yang dikeluarkan terhadap perayu kelima. Oleh itu, harta perayu keenam, ketujuh dan kelapan hendaklah dikembalikan kepada mereka serta-merta kerana tempoh kuat kuasa perintah penyitaan telah luput tanpa sebarang pertuduhan dibuat terhadap mereka;

(d) terdapat kekeliruan ketara dalam afidavit balasan Pendakwa Raya berhubung isu saat bermula pendakwaan dan saat seseorang dituduh.

[11] Responden kemudian memfailkan satu afidavit yang diikrarkan oleh pegawai penyiasat bertarikh 18 November 2016. Fakta-fakta yang dikemukakan dalam afidavit tersebut adalah seperti berikut:

(a) hasil siasatan mendapati terdapat kelemahan dalam sistem Visa Fast Fund ("VFF") kad debit Malayan Banking Berhad ("Maybank"). Transaksi pindahan wang yang dibuat dari jam 0000 hingga 0030 (waktu sistem tersebut offline) tidak di *reject* oleh sistem. Malah, sistem telah double credit ke dalam akaun pelanggan Maybank;

(b) hasil siasatan mendapati perayu-perayu telah menggunakan akaun PayPal mereka dan membuat pindahan/pengeluaran sewaktu sistem tersebut offline. Perayu-perayu mengambil kesempatan membuat pindahan/pengeluaran wang pada waktu tersebut menjadikan akaun simpanan Maybank perayu-perayu bertambah tanpa baki akaun PayPal mereka berkurang;

(c) perbuatan perayu-perayu telah mendorong Maybank membuat pemindahan wang secara salah ke dalam akaun yang melibatkan 86 pemilik akaun dan 11,664 transaksi. Akibatnya, Maybank mengalami kerugian sebanyak RM36,911,565;

(d) setelah Maybank menubuhkan sistem pemantauan kad debit pada 29 Januari 2015, Maybank telah mengenal pasti transaksi-transaksi tersebut yang berlaku dari Ogos 2014 hingga Januari 2015;

(e) penyitaan akaun telah dilaksanakan terhadap akaun perayu-perayu kecuali perayu ke-18 dan ke-22 manakala penyitaan kenderaan telah dilaksanakan terhadap kenderaan perayu kedua, ke-13, ke-18 dan ke-19;

(f) harta perayu-perayu yang disita merupakan subjek kepada kesalahan di bawah s. 4(1) AMLATFAPUA. Harta-harta tersebut telah diperoleh hasil daripada aktiviti haram iaitu melalui penipuan yang merupakan satu kesalahan di bawah s. 420 Kanun Keseksaan (Akta 574) ("KK").

Dapatan Mahkamah Tinggi

[12] Pesuruhjaya Kehakiman mendapati pertuduhan terhadap perayu-perayu telah dibuat apabila pendakwaan dimulakan. Pendakwaan bermula apabila Pendakwa Raya mengemukakan izin mendakwa berserta pertuduhan terhadap perayu-perayu ke mahkamah. Mahkamah telah "take cognizance" pertuduhan-pertuduhan tersebut apabila mahkamah mengeluarkan waran tangkap terhadap perayu-perayu bertarikh 29 Januari 2016, 31 Januari 2016 dan 1 Februari 2016. Dalam membuat dapatan ini, Pesuruhjaya Kehakiman telah merujuk kes *Tengku Abdul Aziz v. Public Prosector* [1951] 1 LNS 126; [1951] 1 MLJ 185. Mahkamah Rayuan dalam kes ini menyatakan seperti berikut:

> In our opinion, the sanction is acted upon when the Public Prosecutor applies to the court for the issue of process, and in this case that was done within the required period. It follows, therefore, that the case was properly before the court.

[13] Pesuruhjaya Kehakiman menyatakan bahawa sesuatu pendakwaan bermula apabila pertuduhan dikemukakan. Namun, pertuduhan tersebut hanya mula berkuat kuasa apabila mahkamah "take cognisance" pertuduhan tersebut. Oleh itu, suatu prosiding jenayah hanya bermula apabila mahkamah mendapat tahu pertuduhan dalam prosiding tersebut dengan membenarkan permohonan waran tangkap dikeluarkan di bawah s. 128 dan s. 136 Kanun Tatacara Jenayah (Akta 593) ("KTJ") bagi menyiasat pertuduhan tersebut.

[14] Dalam membuat dapatan ini, Pesuruhjaya Kehakiman telah merujuk kes *Public Prosecutor v. Dato' Yap Peng* [1987] 1 CLJ 550; [1987] CLJ (Rep) 284; [1987] 2 MLJ 311. Mohamed Azmi SCJ dalam penghakimannya menyatakan seperti berikut:

> ...the normal legal position was that once the court had taken cognisance of the offence and was seized with jurisdiction to try the case, the institution of the proceedings by the Public Prosecutor was complete, because not only had the Public Prosecutor successful invited the court to take action, but also it was the scheme of the Criminal Procedure Code that trial follows cognisance and cognisance would be preceded by investigation. Criminal proceedings are in fact not instituted until the court has taken cognisance of the offence or offences under one or other of the clauses of subsection (1) of section 128 CPC (see *Sohoni Criminal Procedure Code* [18th Ed.] Vol. 3 page 1885). Accordingly, once a court is seised with jurisdiction by taking cognisance of any offence under section 128 CPC, a host of judicial powers will flow to enable the court to proceed to trial and determine the dispute between the parties in accordance with law. In general, the court taking cognisance of the offence, is the dividing line between the sphere and domain of the executive and the judiciary, for cognisance by the court signals the submission of the executive to the jurisdiction of the court and marks the completion of the exercise of executive power to "institute" the criminal proceedings. From then on, the whole conduct of the proceedings should be within the exclusive judicial power of the court until its conclusion.

[15] Berdasarkan kes-kes yang dirujuk di atas, Pesuruhjaya Kehakiman memutuskan bahawa prosiding jenayah telah dimulakan terhadap perayu-perayu apabila izin mendakwa bertarikh 28 Januari 2016 dikemukakan ke mahkamah dan waran tangkap bertarikh 29 Januari 2016, 31 Januari 2016 dan 1 Februari 2016 dikeluarkan oleh mahkamah.

[16] Memandangkan perintah-perintah pembekuan telah dikeluarkan seawal 2 Februari 2015, Pesuruhjaya Kehakiman memutuskan bahawa pertuduhan terhadap perayu-perayu telah dimulakan dalam tempoh 12 bulan dari tarikh perintah-perintah pembekuan tersebut berdasarkan tarikh waran

tangkap yang dikeluarkan oleh mahkamah. Oleh itu, perintah-perintah penyitaan tersebut masih berkuat kuasa kerana pertuduhan telah dibuat ke atas perayu-perayu.

Rayuan Di Mahkamah Rayuan

[17] Di hadapan kami, peguam yang mewakili perayu-perayu membangkitkan tiga isu utama seperti berikut:

(i) sama ada Pesuruhjaya Kehakiman telah terkhilaf apabila tidak membuat perintah pengembalian harta milik perayu ketiga, keempat, kesembilan, kesepuluh, ke-15, ke-16, ke-17, ke-18, ke-19, ke-22, ke-23, ke-24, ke-25 dan ke-27 walaupun tiada izin mendakwa dan waran tangkap dikeluarkan terhadap perayu-perayu tersebut dalam tempoh satu tahun dari tarikh penyitaan;

(ii) sama ada Pesuruhjaya Kehakiman telah terkhilaf apabila mendapati perayu-perayu dianggap telah dituduh sebaik sahaja izin mendakwa dikeluarkan dan/atau sebaik sahaja pertuduhan didaftarkan dan/atau sebaik sahaja waran tangkap dikeluarkan; dan

(iii) sama ada Pesuruhjaya Kehakiman telah terkhilaf apabila gagal membuat dapatan tentang tindakan Pendakwa Raya memohon waran tangkap tanpa mendaftarkan apa-apa pertuduhan terhadap perayu-perayu merupakan satu muslihat untuk mengatasi keperluan s. 52A AMLATFAPUA.

[18] Bagi isu (i), peguam yang terpelajar menghujahkan bahawa harta perayu ketiga, keempat, kesembilan, kesepuluh, ke-15, ke-16, ke-17, ke-18, ke-19, ke-22, ke-23, ke-24, ke-25 dan ke-27 yang disita hendaklah dikembalikan kepada perayu-perayu tersebut kerana tiada izin mendakwa dan waran tangkap telah dikeluarkan terhadap mereka dalam tempoh 12 bulan dari tarikh perintah-perintah penyitaan tersebut. Ini selaras dengan kehendak s. 52A AMLATFAPUA.

[19] Bagi isu (ii), peguam yang terpelajar menghujahkan bahawa menurut kes *Dato' Yap Peng (supra)*, pendakwaan bermula apabila sanksi dikeluarkan, pertuduhan dibentuk dan didaftarkan di mahkamah. Prosiding jenayah pula bermula apabila pertuduhan dibacakan kepada tertuduh dan pengakuan dibuat oleh tertuduh.

[20] Bagi isu (iii), peguam yang terpelajar menghujahkan bahawa tiada sebarang pertuduhan telah dibuat terhadap perayu-perayu. Kertas pertuduhan hanya dikemukakan oleh Pendakwa Raya untuk mendapatkan waran tangkap terhadap perayu-perayu. Kesalahan di bawah s. 4(1) AMLATFAPUA juga merupakan seizable offence. Tiada keperluan untuk memohon waran tangkap melainkan tindakan ini merupakan satu muslihat untuk mengatasi had masa yang telah ditetapkan dalam AMLATFAPUA.

[21] Dalam hujahan balasannya, Timbalan Pendakwa Raya menghujahkan bagi isu (i) bahawa harta perayu-perayu yang tidak dikeluarkan izin mendakwa tersebut tidak boleh dikembalikan kepada mereka menurut peruntukan s. 56 AMLATFAPUA. Seksyen 56 membenarkan harta-harta yang telah disita untuk terus disita walaupun tempoh 12 bulan dari tarikh perintah penyitaan telah tamat dan tiada pendakwaan telah dimulakan atau sabitan dibuat terhadap orang tersebut.

[22] Bagi isu (ii) pula, Timbalan Pendakwa Raya menghujahkan bahawa izin mendakwa dan waran tangkap yang dikeluarkan menjadikan sesuatu prosiding itu dimulakan. Pendakwa Raya merujuk kepada kes *Dato' Yap Peng (supra)* dan menghujahkan bahawa mahkamah-mahkamah telah "take cognisance" kesalahan terhadap perayu-perayu apabila mahkamah-mahkamah menerima pertuduhan dan izin mendakwa daripada Pendakwa Raya dan mengeluarkan waran tangkap. Dengan mengeluarkan waran tangkap, mahkamah "is seised with jurisdiction to try the case. The institution of the criminal prosecution by the Public Prosecutor was complete."

[23] Bagi isu (iii) pula, Pendakwa Raya menghujahkan bahawa prosiding jenayah telah dimulakan terhadap perayu-perayu dalam tempoh satu tahun. Oleh itu, penyitaan harta perayu-perayu masih berkuat kuasa kerana prosiding jenayah telah dimulakan terhadap perayu-perayu seperti yang dikehendaki oleh s. 52A.

Keputusan Mahkamah Rayuan

[24] Setelah mendengar hujahan perayu-perayu dan responden, kami mendapati terdapat dua isu utama yang perlu diputuskan oleh mahkamah ini seperti berikut:

(a) sama ada seseorang itu "dituduh" bagi maksud s. 52A AMLATFAPUA apabila izin mendakwa diterima oleh mahkamah; dan

(b) sama ada perintah pembekuan dan perintah penyitaan akan terus berkuat kuasa selepas tamat tempoh 12 bulan dari tarikh perintah-perintah tersebut.

[25] Bagi isu (a), kuasa untuk mendakwa bagi kesalahan di bawah AMLATFAPUA telah diperuntukkan di bawah s. 93 AMLATFAPUA yang menyatakan seperti berikut:

> 93. No prosecution for an offence under this Act shall be instituted except by or with the written consent of the Public Prosecutor.

[26] Terma yang digunakan di bawah s. 93 di atas ialah "instituted" atau "dimulakan". Penggunaan terma "instituted" ini juga boleh dilihat melalui per. 145(3) Perlembagaan Persekutuan yang menyatakan seperti berikut:

> (3) The Attorney General shall have power, exercisable at his discretion, to institute, conduct or discontinue any proceedings for an offence, other than proceedings before a Syariah court, a native court or a court-martial.

[27] Penggunaan terma "instituted" ini boleh dilihat melalui kes *Long Samat v. Public Prosecutor* [1974] 1 LNS 80; [1974] 2 MLJ 152. Suffian LP di ms. 158 menyatakan seperti berikut:

> In our view, this clause from the supreme law clearly gives the Attorney-General very wide discretion over the control and direction of all criminal prosecutions. Not only may he institute and conduct any proceedings for an offence, he may also discontinue criminal proceedings that he has instituted, and the courts cannot compel him to institute any criminal proceedings which he does not wish to institute or to go on with any criminal proceedings which he has decided to discontinue.

[28] Jelas melalui peruntukan-peruntukan dan autoriti yang dikemukakan di atas, terma "instituted" yang digunakan dalam s. 93 tersebut merujuk kepada perbuatan memulakan sesuatu perkara. Dalam bahasa yang mudah, s. 93 mengkehendaki setiap pendakwaan bagi kesalahan di bawah AMLATFAPUA "dimulakan" dengan izin Pendakwa Raya yang diberikan secara bertulis.

[29] Di bawah s. 52A AMLATFAPUA pula terma "charged" atau "dituduh" digunakan. Seksyen 52A memperuntukkan seperti berikut:

> 52A. A seizure order made under this Act shall cease to have effect after the expiration of twelve months from the date of the seizure order, or where there is a prior freezing order, twelve months from the date of the freezing order, if the person against whom the order was made has not been charged with an offence under this Act.

[30] Kami berpandangan bahawa terma "charged" di bawah s. 52A di atas merujuk kepada saat atau ketika seseorang itu dikatakan "dituduh". Kesan peruntukan ini ialah suatu perintah penyitaan hanya boleh dikuatkuasakan terhadap harta seseorang selama 12 bulan dari tarikh perintah tersebut. Apabila tempoh tersebut telah tamat, perintah tersebut tidak lagi berkuat kuasa. Tetapi perintah tersebut masih boleh berkuat kuasa selepas tempoh itu tamat sekiranya orang itu "dituduh" dengan kesalahan di bawah AMLATFAPUA dalam tempoh tersebut.

[31] Pada hemat kami, terma "instituted" dan "charged" yang digunakan oleh s. 93 dan s. 52A di atas merujuk kepada dua perkara yang berbeza. Namun, dalam konteks pendakwaan, terma-terma ini berkaitan antara satu sama lain dan merupakan fasa dalam suatu pendakwaan.

[32] Oleh itu, bagi menjawab persoalan sama ada seseorang itu "dituduh" bagi maksud s. 52A apabila izin mendakwa dikemukakan ke mahkamah, rujukan perlu dibuat terhadap peruntukan-peruntukan yang menjelaskan tentang proses pendakwaan.

[33] Titik permulaan suatu kes pendakwaan ialah, antara lainnya, apabila suatu "complaint" dikemukakan ke mahkamah. Apabila mahkamah menerima "complaint" tersebut, mahkamah telah "take cognisance" kesalahan yang menjadi asas kepada "complaint" tersebut. Ini dinyatakan dengan jelas di bawah s. 128(1)(a) KTJ yang menyatakan seperti berikut:

> 128(1) Subject to this Code, a Magistrate may take cognisance of an offence:
>
> (a) upon receiving a complaint as defined by this Code;
>
> (b) ...
>
> (c) ...
>
> (d) ...

[34] Perkataan "complaint" pula ditakrifkan oleh s. 2 KTJ seperti berikut:

> ..."complaint" means the allegation made orally or in writing to a Magistrate with a view to his taking action under this Code that some persons whether known or unknown has committed or is guilty of an offence;

[35] Pada hemat kami, berdasarkan takrifan di bawah s. 2 KTJ dibaca bersama s. 128(1)(a) KTJ, izin mendakwa tergolong dalam maksud "complaint" di bawah KTJ. Ini bermakna apabila mahkamah menerima izin mendakwa daripada Pendakwa Raya, mahkamah telah "take cognisance" suatu kesalahan seperti yang dikehendaki oleh s. 128(1)(a) KTJ.

[36] Berdasarkan fakta dalam rayuan ini, kami mendapati mahkamah telah "take cognisance" kesalahan di bawah s. 4(1) AMLATFAPUA terhadap perayu-perayu dengan menerima izin mendakwa yang dikemukakan oleh responden. Tindakan mahkamah mengeluarkan waran tangkap atas permohonan responden juga menunjukkan bahawa mahkamah telah "take cognisance" pertuduhan terhadap perayu-perayu. Oleh itu, pendakwaan telah dimulakan terhadap perayu-perayu dalam kes ini.

[37] Namun, persoalan di sini ialah adakah seseorang itu dikatakan "dituduh" setelah mahkamah "take cognisance" kesalahan terhadapnya seperti yang dikehendaki oleh s. 52A AMLATFAPUA. Sehingga kini tiada takrifan yang konklusif mengenai apa yang dimaksudkan sebagai seseorang itu "dituduh". Adakah seseorang itu dikatakan "dituduh" apabila prosiding jenayah dimulakan terhadapnya atau apabila pertuduhan "dibacakan" terhadap seseorang itu di mahkamah?

[38] Dalam ketiadaan peruntukan dalam undang-undang bertulis mengenai perkara ini, rujukan perlu dibuat kepada "case laws". Autoriti yang paling hampir untuk menjawab persoalan ini ialah *Perumal v. Public Prosecutor* [1970] 1 LNS 101; [1970] 2 MLJ 265. Suffian FJ dalam penghakimannya di ms. 268 merujuk kepada kes *John Brooks and William Gibson* 175 ER 166 dan menyatakan seperti berikut:

> We agree that in the light of the above authorities a prosecution is normally instituted when a complaint is laid or an arrest made. This was laid down as far back as in 1847 by *John Brooks & William Gibson, supra.* This was a prosecution for night poaching by armed persons. The provisions of the statute contravened required that the "prosecution for every offence … shall be commenced within 12 calendar months after the commission of such offence". The offence was committed on 4th December, 1845, and on 19th December, 1845, information was laid before a magistrate and summonses were issued. It will be noticed that the information was laid well within the time limit. The accused were arrested in September 1846 and in the following month committed for trial. Indictment was preferred on 5th April, 1847, well outside the time limit. The judge, after convicting the accused, referred the matter to fifteen judges, who held that the prosecution had been commenced by the information and warrants to apprehend or at all events by the apprehension of the prisoners and was therefore commenced within time.

[39] Dalam kes ini, perayu telah dituduh di bawah Akta Pencegahan Rasuah 1961 ("APR"). Subseksyen 26(1) APR mengkehendaki setiap pendakwaan di bawah APR dibuat dengan izin bertulis daripada Pendakwa Raya. Dalam kes ini, izin bertulis telah dikemukakan oleh Timbalan Pendakwa Raya. Mahkamah Persekutuan dalam kes ini memutuskan bahawa pendakwaan di bawah APR "dimulakan" apabila seseorang itu dipanggil untuk membuat pengakuan atas pertuduhan yang dibuat terhadapnya.

[40] Pendekatan ini diambil oleh Mahkamah Persekutuan berikutan sub-s. 26(2) APR menyatakan bahawa apabila seseorang dibawa ke mahkamah sebelum Pendakwa Raya memberikan izin untuk mendakwa, pertuduhan hendaklah dibacakan terhadap orang itu tetapi dia tidak boleh dipanggil untuk membuat pengakuan.

[41] Fakta dalam rayuan ini boleh dibezakan dengan fakta dalam kes *Perumal (supra).* Izin dalam rayuan ini telah dikeluarkan oleh responden menurut s. 93 AMLATFAPUA. Namun, tiada peruntukan seperti sub-s. 26(2) APR dinyatakan dalam mana-mana bahagian AMLATFAPUA. Oleh itu, kami berpandangan bahawa pemakaian prinsip ini adalah terhad kepada peruntukan yang serupa dalam undang-undang bertulis yang lain.

[42] Pada hemat kami, pendakwaan di bawah AMLATFAPUA "dimulakan" apabila mahkamah "take cognisance" kesalahan terhadap seseorang. Dapatan kami ini selari dengan keputusan Mahkamah

Persekutuan dalam kes *Dato' Yap Peng (supra)* bahawa suatu prosiding jenayah dimulakan apabila mahkamah "take cognisance" kesalahan yang dipertuduhkan terhadap seseorang.

[43] Setelah mempertimbangkan keseluruhan proses pendakwaan dan autoriti-autoriti yang dikemukakan di atas, kami berpandangan bahawa seseorang itu "dituduh" apabila prosiding jenayah atau pendakwaan "dimulakan" terhadapnya. Oleh itu, kami bersetuju dengan dapatan Pesuruhjaya Kehakiman bahawa perayu-perayu dalam rayuan ini telah "dituduh" apabila mahkamah "take cognisance" kesalahan terhadap mereka melalui izin mendakwa yang dikemukakan oleh responden ke mahkamah.

[44] Kami juga mengambil pendekatan ini selaras dengan peruntukan sub-s. 56(1) AMLATFAPUA yang menyatakan seperti berikut:

> 56(1) Subject to section 61, where in respect of any property seized under this Act there is no prosecution or conviction for an offence under subsection 4(1) or a terrorism financing offence, the Public Prosecutor may, before the expiration of twelve months from the date of the seizure, or where there is a freezing order, twelve months from the date of the freezing, apply to a judge of the High Court for an order of forfeiture of that property if he is satisfied that such property is:
>
> (a) the subject-matter or evidence relating to the commission of such offence;
>
> (b) terrorist property;
>
> (c) the proceeds of an unlawful activity; or
>
> (d) the instrumentalities of an offence.

[45] Frasa "no prosecution" yang digunakan dalam peruntukan di atas merujuk kepada prosiding jenayah yang dimulakan di bawah AMLATFAPUA yang tertakluk kepada izin Pendakwa Raya seperti yang dikehendaki oleh s. 93. Penggunaan frasa ini menyokong dapatan kami bahawa di bawah s. 52A seseorang itu "dituduh" apabila pendakwaan dimulakan terhadapnya dan bukan keadaan seseorang itu dikatakan "dituduh" iaitu keadaan apabila pertuduhan dibacakan terhadap seseorang itu dan pengakuannya diambil oleh mahkamah.

[46] Berdasarkan alasan-alasan yang dikemukakan di atas, kami berpuas hati bahawa perayu pertama, kedua, kelima, keenam, ketujuh, kelapan, ke-11, ke-12, ke-13, ke-14, ke-20, ke-21, ke-26 dan ke-31 telah "dituduh" bagi maksud s. 52A AMLATFAPUA setelah mahkamah "take cognisance" pertuduhan terhadap mereka melalui penerimaan izin mendakwa yang dikemukakan oleh responden ke mahkamah. Perintah pembekuan dan perintah penyitaan yang telah dikeluarkan terhadap mereka masih berkuat

kuasa walaupun tempoh 12 bulan dari tarikh perintah-perintah tersebut telah tamat. Oleh itu, permohonan perayu-perayu tersebut supaya perintah pembekuan dan perintah penyitaan yang dikeluarkan terhadap mereka dibatalkan adalah ditolak.

[47] Bagi isu (b) pula, kami berpandangan bahawa sub-s. 56(1) AMLATFAPUA dengan jelas tidak menghalang harta-harta yang telah disita untuk terus disita walaupun tempoh 12 bulan tamat walaupun tiada pendakwaan atau sabitan dibuat di bawah sub-s. 4(1) AMLATFAPUA.

[48] Berdasarkan afidavit yang diikrarkan oleh pegawai penyiasat (jika berjaya dibuktikan), kes ini melibatkan pemindahan wang berjumlah RM36,911,565 secara salah ke dalam akaun perayu-perayu. Jumlah ini terlalu besar dan boleh mendatangkan implikasi yang negatif terhadap sistem perbankan negara. Perayu-perayu juga telah mengambil kesempatan atas kelemahan sistem yang digunakan oleh institusi kewangan dengan memindahkan wang tersebut ke dalam akaun mereka walaupun mereka mengetahui wang yang diperoleh tersebut bukan hak mereka.

[49] Selain itu, kami ingin membuat "judicial notice" di sini bahawa beban tugas pihak pendakwaan bagi kesalahan-kesalahan di bawah AMLATFAPUA adalah amat berat. Pegawai yang menyiasat perlu melihat dari kesemua sudut bagaimana kesalahan tersebut dilakukan lebih-lebih lagi bagi kesalahan yang melibatkan pemindahan wang secara dalam talian ("on-line"). Proses siasatan juga melibatkan banyak pihak seperti institusi kewangan, Bank Negara Malaysia, PDRM dan lain-lain. Tambahan pula, tempoh masa yang diberikan untuk menyelesaikan siasatan dan memulakan pendakwaan amat singkat.

[50] Atas faktor-faktor yang dinyatakan di atas dan demi keadilan dalam kes ini, kami memutuskan supaya harta perayu ketiga, keempat, kesembilan, kesepuluh, ke-15, ke-16, ke-17, ke-18, ke-19, ke-22, ke-23, ke-24, ke-25 dan ke-27 terus disita mengikut sub-s. 56(1) AMLATFAPUA. Oleh itu, permohonan perayu-perayu tersebut supaya perintah pembekuan dan perintah penyitaan terhadap mereka dibatalkan adalah ditolak.

Kesimpulan

[51] Berdasarkan alasan-alasan yang dikemukakan di atas, kami berpuas hati bahawa Pesuruhjaya Kehakiman tidak terkhilaf dalam menolak permohonan perayu-perayu. Kami mendapati rayuan ini tidak mempunyai merit. Oleh itu, kami dengan sebulat suara menolak rayuan perayu-perayu. Keputusan Pesuruhjaya Kehakiman disahkan dan dikekalkan.